

Jakub Jonáš: Český punk v dnešní Praze

Posudek vedoucího bakalářské práce

Téma své bakalářské práce si Jakub vybral jednak s ohledem na svou dlouhodobou zálibu v (nejen punkové) hudbě, jednak také s přihlédnutím k potřebám etnomuzikologického semináře, v němž zkoumáme provozování hudby v dnešní Praze. Vzhledem k osobní historii (jak ji popisuje ve vstupním textu) si vybral současnou pražskou punkovou scénu se specifikací na české kapely. Tématu se věnoval poměrně dlouho, a to je zřejmé jak na spektru sebraných dat různého typu, tak na schopnosti jistého odstupu, s nímž byl například schopen reflektovat literaturu (Klozarová).

Vycházejí z klasické etnomuzikologické literatury (Merriam 1964, Myers 1993, Turino 2008) snaží se vymodelovat českou punkovou kohortu, která je vázána některými společnými hodnotami (jim je věnována část 4.1). Ty se promítají do jejího nehudebního i hudebního chování (části 4.2 – 4.4) i do výsledného zvukového produktu (část 5.1. i 5.2). Presentaci vlastního výzkumu předchází poměrně podrobná teoreticko-metodologická část a krátká třetí kapitola o historii punku ve světě i o českých specifikách tohoto stylu. Tato část, na rozdíl od většiny podobných kapitol v jiných pracech, je založena na vhodné literatuře, kterou využívá přiměřeně bedlivě, a tak je výsledek překvapivě dobrý.

Jako základní hodnoty české punkové kohorty vidí Jakub hodnotu **odlišnosti** od většinové společnosti (obzvlášť silně a hodnotově vnímaná dichotomie *my* x *oni*, přičemž „*my*“ vytváří silnou skupinovou identitu), a **samostatnosti** – vším prostupující duch *Do It Yourself* (DIY) – s. 36. Tyto hodnoty demonstrovuje jednak na výpovědích informátorů, jednak prostřednictvím mnoha etnografických dat: charakteristikou místa, kde se punkové akce konají, běžným oblečením účastníků („*kostým*“, demonstrující odlišnost), průběhem akce včetně jejího nezřídka charitativního charakteru (opět: pomozme si sami, častý již Camusem popsaný rys rebelství). Totéž potvrzují data hudební i metahudební: jednoduché písně (je ovšem nepochopitelné, že při podrobně rozebrané hudební ukázce se vytratila hlavní melodie), jednoduchá aranžmá i velmi neškolený způsob hry a zpěvu. Podobné jsou i texty písní. Důležitá jsou také emická hodnocení účastníků samotných.

Správně si všímá, že typická punková akce má současně charakter v Turinově terminologii „*participatory*“ i „*presentational*“, což je vlastně neobvyklé, ale znovu podtrhující rys DIY (ze strany hudebníků i ostatních účastníků).

Zvláštní pozornost si zaslouží jazyk, a zejména písemná stránka práce: jako by v ní chtěl autor ještě důkladněji předvést ony hodnoty punkové kohorty: nezávislost na konvencích zkažené společnosti (kupříkladu klišé typu interpunkce nebo normy pro citace použité literatury) a metodu DIY: jaké i/y použít, to si rozhodnu já ☺

Pokud tedy budeme verbální a písemnou složku brát jako ukázkou emického stylu, zaslouží si mimořádné ocenění. Pokud na ní budeme klást běžné/konvenční nároky, celkové hodnocení to poněkud pokazí. V každém případě si však práce zaslouží být připuštěna k obhajobě; **navrhuji jí hodnocení mezi jedničkou a dvojkou.**

Slaný 23.8.2010

Doc. PhDr. Zuzana Jurková, PhD.